

JUHÁSZ FERENC

A szűz Tisza

KASS JÁNOS HALÁLÁRA

*Csak az élő vágyakozik. A halott vágytalan.
Amíg léteddel a felvilágon voltál,
de tudtad már hogy épül testedben a halotti oltár,
nekem nem mondtad,
de halandó fehér sóhaj-szoborként motyogtad,
hogy a Tiszába szórják narancsszín hamvaid.
Hogy, mint a szerelmes férfi a szerelem-mohó nőre,
ráhullj a hömpölygő széles zöld temetőre.
S lobogj fölötte és benne,
a víz fölött és vizébe keveredve,
mint az efemer habzás
szent rovar-párázás és lángszírom-üveg rovar-virágzás,
mint a tavasszá megindult
Tiszavirág-tejút,
a nyüzsgés-híd rejtelem
kimutatkozás-győzelem,
lángban porrá darált szíved,
tűzben virágporrá örölt hited,
az izzó vörös kegyelmes Láng-Malomban
zsugorodva, mint a piros ősz a vastag, nehéz falombban.
De mit ér a hit,
ha már az sem segít?*

*A növénytudós azt mondja,
hisz neki ez a dolga, a gondja:
egy nyírfa-virágfürtben:
növényhernyó szemcsés aranyezüstben
négymillió a pollen, a virágpör,
a tavaszi virágpör-liszt zápor
a szaporító mámor,*

a nemző illat-kámfor,
s a levegőben lévő pollen-mennyiséget,
ami mámor és szenvedély, jövő-ígéret
darab/m³-ben mérik.
Az emberségben a jövőt a Mindenséggel mérik.

Bár mást szerettél volna
Barátom, te rajzaiddal zseniális szolga,
nem úgy lett.
Már csak bennünk lobog a teremtő ihlet.
Koporsóba tettek,
földbe eresztettek,
s a bársony zöld Tiszaparton
hiába vár rád a sok hajnali alkony
a néhány indigópapír-kék árny-alak:
Juhász Gyula, a szakállas depresszió-bódulat,
az érett búzakalász-szőke Móra Ferenc,
kicsit félrebillent fejjel, mint egy útszéli meszelt kőkereszt,
meg mint egy megszeppent árva kislány:
Tömörkény István
meg mint apád, a szesz-kakas
nem is olyan borongás-mámor nemző-ág Kass,
meg a még ember-eleven vigasz-osztó
Trogmayer Ottó.
Hiába várnak
a tegnaptól kivirágzott mai árnyak.

Megnéztelek a koporsóban!
Olyan voltál, mint vöröszöld rózsabogár,
mint rózsaszín-arany Buddha-szobor.
És nem volt bánat lehuny-t-szemű titok-mosolyodban.
Csak a féreg-jövő, a lárva-holnap, a vesztes halál.
Fehér zsebkendőmet sírodba dobtam,
egy marék agyag-rögöt rád hajítottam,
olvadjon deszkádra
a fehér vászonlevél-pálma.
És hullott a rög a rögre.
Virágzol bennem élve és halva: örökre.